

[Wilhjelm]

at opklaringen ikke modvirkes. Et krav om at sigtede varetægtsfængsles uden dom, og uden at der foreligger en sådan risiko for opklaringsarbejdet, kan ikke kaldes retshåndhævelse – det kan i det højeste være i overensstemmelse med befolkningens retsopfattelse, men i så fald er det, fordi befolkningens retsopfattelse svarer til det, der normalt kaldes pøbeljustits, og som lovgivningsmagten ikke kan tillade sig at logre for, endsige opmuntre, hvis man samtidig ønsker at kunne kalde sig en retsstat.«

Det mener jeg er meget præcist udtrykt. Jeg ved ikke, hvad man ellers lægger i begrebet »pøbeljustits«, hvis det ikke netop betyder, at man i ophidsede situationer kræver folk straffet, in casu sat i varetægt, selv om de almindelige kriterier om, at de ellers måtte formodes at ville modvirke opklaringen, fortsætte deres lovovertrædelser eller stikke af, ikke er opfyldt.

Jeg vil gerne høre, hvorfor socialdemokratiet mener, at vi stadig har brug for en sådan bestemmelse. Der er blevet talt om visse tilfælde; hvad er det for tilfælde? Lad os få dem på bordet, lad os få dem diskuteret. Jeg vil også gerne have at vide – og det må justitsministeriet vel kunne oplyse på et eller andet tidspunkt – hvad denne bestemmelse egentlig er blevet brugt til i årenes løb, hvor stort omfanget af varetægtsfængslinger efter § 762, stk. 2, er, og hvad det er for sager, det drejer sig om.

Jeg synes også, det var beklageligt, at CDs ordfører, hr. Nør Christensen, drog retsplejeudvalgets flertal i tvivl ved at sige, at det vel egentlig var lidt tvivlsomt, hvad det mente, fordi høringsvarene ikke er kommet ind. Ja men det er fuldstændig stjerneklart, hvad retsplejeudvalgets flertal mener. Det har vi citeret i slutningen af vores forslag, men det kan jeg ikke gøre nu, eftersom lampen lyser. Pointen er, at det, man dér siger, lige fuldt er møntet på den gældende retshåndhævelsesbestemmelse i § 762, stk. 2, som på en hvilken som helst udvidelse af den.

Til allersidst vil jeg gerne sige, at jeg synes, det var et ganske uanstændigt overfald, hr. Hagen Hagensen kom med, ikke på mig, men på en havnearbejder, der er frikendt ved retten. Hr. Hagen Hagensen sagde meget klart og tydeligt – jeg skrev det ned på stedet –: »at beviset svigter, så man må frafalde

sagen, er beklageligt«, og jeg går bestemt ud fra, at hr. Hagen Hagensen, når han efter både hr. Bernhard Baunsgaards og min bemærkning har haft lejlighed til at tygge på det, går herop og trækker den udtalelse tilbage. Her har vi en person, der ganske uretmæssigt har siddet et halvt år i fængsel på grund af en fejltagelse af dette samfund, og så skal han af retsudvalgets næstformand fra folketingets talerstol have at vide, at sagen blev frafaldet på grund af bevisets stilling. Jeg går ud fra, at hr. Hagen Hagensen trækker udtalelsen tilbage.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg tror nu ikke, at selskabslivet i Danmark behøver at frygte noget særligt, men det er ikke så meget det, der bringer mig herop, det er snarere hr. Wilhjelm's bemærkninger om mine ord om retsplejeudvalget. Det, jeg gjorde opmærksom på, var ikke det, hr. Wilhjelm sagde, men jeg sagde, at der i indledningen i det materiale, vi har fået udleveret, var nogle beklagelser af, at man havde haft for kort tid til at gennemgå spørgsmålene.

I øvrigt vil jeg gerne spørge hr. Wilhjelm, om han virkelig i fuldt alvor mener, at man, hvis der ikke er flertal i folketinget for et forslag, hverken som minister eller som folketingsmedlem kan tillade sig at fremsætte, endsige diskutere forslaget. Det synes jeg var en lidt for flot bemærkning af hr. Wilhjelm.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det drejer sig om hr. Wilhjelm's og hr. Bernhard Baunsgaards indlæg. Når jeg talte om den skadevirkning, som ikke er bevist vedrørende isolation, er det, fordi de herrer gang på gang tilkendegiver, at det er faktum, det er bevist; men det er det ikke. Jeg vil også gøre opmærksom på – og jeg tror, hr. Wilhjelm selv kan erindre det – hr. Jimmy Stahrs bemærkninger her fra talerstolen om, at man i England var meget overrasket over ordet »isolation«, at man ligesom blev lidt forvirret over det. Ja, det er rigtigt, for i England stod fangerne nærmest i kø for at komme i isolation, for så fik de en enecelle. Der er kraftig overbelægning i fængslerne, og